

Til artikel 11

Artikel 11 fastslår det grundprincip, at et køb efter konventionen er en formløs aftale. Bestemmelsen modificeres af artikel 12, hvorefter en stat kan tage et forbehold om, at alene skriftlige viljeserklæringer tillægges betydning. For så vidt angår retsforholdet mellem sælger og køber er det således ikke en betingelse, at aftalen er indgået skriftligt, for at den skal få de tilsigtede retsvirkninger. Under hensyn til, at konventionen alene regulerer dette retsforhold, har bestemmelsen ikke betydning ved vurderingen af, hvorvidt aftalen af anden grund, f.eks., på grund af registrering af erhvervelsen af varen, skal indgås skriftligt eller under iagttagelse af et andet formkrav. På grund af konventionens deklaratoriske karakter, er der intet til hinder for, at parterne aftaler f.eks. skriftlig form. Ændringer i sådanne aftaler behandles i artikel 29, stk. 2.

Til artikel 12

Artikel 12 tilsigter at tage hensyn til, at der er visse stater, hvor alene skriftlige viljeserklæringer har retsvirkning, i al fald vedrørende aftaler om internationale køb. Ved bestemmelsen er der mulighed for, at sådanne stater kan begrænse området for artikel 11.

I artikel 12 henvises til artikel 96 efter hvilken bestemmelse en stat kan tage et forbehold, hvis lovgivningen i den pågældende stat kræver, at køb skal indgås eller bekræftes i skriftlig form. Lovgivning med et sådant indhold findes i flere stater. Andre stater, som ikke har en sådan intern lovgivning, kan ikke tage forbehold efter artikel 96. Virkningerne af et eventuelt forbehold er, at der skal bortses fra de bestemmelser, som nævnes i artiklen, hvis en part har sit forretningssted i en stat, der har taget forbehold. I artikel 12 henvises til artiklerne 11, 29 og bestemmelserne i del II i konventionen. Virkningen af artikel 12 strækker sig således ikke f.eks. til reklamationer og andre meddelelser efter konventionen.

Til forskel fra konventionens øvrige bestemmelser kan parterne ikke fravige artikel 12, jf. artiklens sidste pkt. og artikel 6.

Til artikel 13

Efter *artikel 13* omfatter udtrykket »skriftligt« overalt i konventionen også telegram og telex. Bestemmelsen er af betydning med hensyn til artikel 21, stk. 2, om virkningen af for sen accept i visse tilfælde og med hensyn til artikel 29, stk. 2, om skriftlige aftaler, som angiver, at de kun kan ændres skriftligt.

*Del II**Aftalens indgåelse*

Del II i konventionen indeholder bestemmelser om indgåelse af aftaler om internationale køb af varer. Det er hensigten, at Danmark skal ratificere konventionen med et forbehold om, at del II ikke skal være bindende for Danmark, hvilket er i overensstemmelse med det forbehold, som Danmark tog i forbindelse med undertegnelsen af konventionen. Tilsvarende forbehold er taget af Finland, Norge og Sverige. I de situationer, hvor dansk ret skal finde anvendelse på indgåelsen af aftalen, bliver det bestemmelserne i aftaleloven, der skal anvendes. I de situationer, hvor det er loven i en anden konventionsstat, der skal anvendes, vil det afhænge af denne anden konventionsstats ret hvilke bestemmelser, der skal anvendes. I sådanne tilfælde vil denne anden konventionsstats ret således kunne medføre, at konventionens del II finder anvendelse på spørgsmålet om aftalens indgåelse. Af denne grund er der i forslaget medtaget en kort redegørelse for bestemmelserne i del II.

Del II omfatter artiklerne 14–24. I artiklerne 14–17 behandles tilbud, medens artiklerne 18–22 gælder antagende svar. De to sidste artikler regulerer spørgsmålet om, hvornår en aftale er kommet i stand.

Til artikel 14

Efter *stk. 1* er det grundlæggende kriterium for et tilbud, at et forslag om indgåelse af aftale er tilstrækkeligt præciseret til at kunne accepteres, og at det viser tilbudsgiverens hensigt til at blive bundet i tilfælde af antagende svar. Et forslag som gives »uden bindtighed« eller med et lignende forbehold er således ikke et tilbud i konventionens forstand jf. også aftalelovens § 9.

Et forslag er efter bestemmelsen tilstrækkeligt præciseret, hvis det angiver varen og udtrykkeligt eller stiltiende fastsætter eller angiver, hvordan varens mængde og pris skal fastsættes. Et forslag kan også anses for at være tilstrækkeligt præciseret, hvis det indebærer, at den ene part gives ret til på et senere tidspunkt at fastsætte mængden. Det fremgår af artikel 55, at såfremt en gyldig aftale er indgået, uden at prisen er blevet fastsat, eller at aftalen indeholder forskrifter om prisens fastsættelse, skal parterne anses for stiltiende at have henvist til den gængse pris på tidspunktet for aftalens indgåelse. For at et forslag om indgåelse af aftale kan anses for et tilbud, må det være rettet til en eller flere bestemte personer, jf. *stk. 2*.

Efter *stk. 2* betragtes et forslag, der ikke er rettet til en eller flere bestemte personer, som en opfordring til